

gerne. Det er Forretninger, jeg har hørt med at gjøre i 16 Aar, uden at have haft nogen Støtte af det Slags, og jeg kan ikke troe Andet, end at der ogsaa paa andre Steder vil findes Mænd, som ville være villige til at paatage sig dem i deres Kredse. § 6 handler om Formue- og Veilighedsafgiften og bestemmer, at der skal lægges mindst en Fjerdedeel af det samlede Udgiftsbeløb paa Formue og Veilighed. Det har jo vist sig, at hidtildags have Sogneforstanderskaberne, naaget der har været givet dem Vink om, at dette burde være Minimum, dog aldrig kunnet komme saa vidt, og jeg troer, at Grunden dertil for en stor Deel har været den, at man ikke har haft Veilighed til at beskaffe Beboere, som boe udenfor Sognet, men have Eiendom og Besiddelse i Sognet, og derfor har anseet det for at være mindre heldigt at lægge for Meget paa Formue og Veilighed, hvorved man jo vilde være udelukket fra tilbørlig at ramme de Besiddere, som boe udenfor Sognet og altsaa ikke kunne beskattes paa Formue og Veilighed. Det har derfor glædet mig i gaar at høre af den ærede Minister, at han ikke vil være utilbøielig til, naar der kunde findes en god Maade at ramme disse Besiddere paa, da at tiltræde Forslag derom, og jeg tvivler ikke om, at naar vi, som jeg før sagde, med forenede Bestræbelser ville arbejde sammen, vi da ville kunne komme dertil. § 8 handler om Rigningens Affattelse, og hvad dermed staaer i Forbindelse. Jeg troer her at kunne indvende, at Tidsfristen for Amtsraadets Afgjørelse af de indkomne Klager er sat for kort. Det vil nemlig ikke være muligt for Amtsraadet strax at afgjøre saadanne Klager over Rigningen. Enhver, der har været Medlem af et Amtsraad, vil nok erindre, at der tidt maa staffles yderligere Oplysninger tilveie, førend en begrundet Afgjørelse af det Slags Sager kan finde Sted, og jeg troer derfor, at man maa gaae en Deel videre end Lovboksloset, saaledes at Amtsraadet atter kan faae Sagerne for i sit næste Møde. Den samme Bemærkning gjælder den Rigning, som skal lægges efter § 10; ogsaa der vil det vise sig, at Fristen er for kort. § 12 handler om Skatternes Opkrævning. Det forekommer ogsaa mig, at det ikke er saa heldigt at opkræve Skatterne i kun 2 Terminer. Vi

vide jo, at Communeafgifterne allerede nu ere voxede op til en betydelig Størrelse. Der blev i gaar nævnt som et Exempel, at de i enkelte Communer beløbe sig til 10 Rigsdaler pr. Td. Hartkorn; men man har Communer, hvor de beløbe sig til 12 Rb. pr. Td. Hartkorn, og erindrer man nu, at Forholdene efterhaanden ville udvikle sig saaledes, at Naturalpræstationerne blive afløste med Penge, saa ville Beløbene voxe endnu mere. Men at opsamle saadanne betydelige Capitaler, der ere udsatte for Udsvæb og Tyvhaand, finder jeg ikke heldigt. Hjemme i mit Sogn har man brugt den Fremgangsmaade, at man kun har opkrævet saa Meget af Gangen, som er nødvendigt, indtil Sogneforstanderskabet næste Gang holder Møde. Man har da ordnet Sagen saaledes, at vedkommende Forretningsfører i hvert Møde har fremlagt sin Kassebog, saa at Sogneforstanderskabet deraf har kunnet see, hvorledes Kassens Status var, og derefter er han fremkommen med sin Begjæring om det, der behøvedes til Bestridelsen af Udgifterne indtil næste Møde. Paa denne Maade er Forretningsføreren altid sikker paa at have de Penge, han skal bruge, og der er ikke flere Penge i Kassen, end der behøves. Jeg troer ogsaa, at det vilde være heldigere at lade Pengene blive hos Beboerne, indtil man skal bruge dem, og jeg skjønner heller ikke, at der kan være Noget til Hindrer derfor. Man kunde i alt Fald sige, at de skulle opkræves med en Fjerdedeel hver Gang, eller ogsaa, naar de skulle opkræves i 2 Gange, da kun med saa Meget, som man hver Gang har Brug for. § 14 har Bestemmelse om Tvangsmidler eller Mulcter for det Tilfælde, at Sogneforstanderskabet skulde foretage ulovhjemlede Udgifter eller i andre Maader overskride sin Myndighed. Ogsaa denne Bestemmelse er jeg bange for er mindre heldig, idet den let vil kunne skræmme Sogneforstanderne fra at paasee Communes Tarr. Det træffer tidt, at der reises Fordringer paa Communen af den Bestaffenhed, at det er tvivlsomt, hvorvidt de ere lovlige eller ikke; ja, man har endogsaa undertiden maattet reise Søgemaal angaaende saadanne Fordringer; saa tvivlsomt har det været, om de vare rigtige eller ikke. Nu vil jeg mene, at naar der